

Michael E. Gaitley, MIC

33 dienos
Gailestingajai
Meilei

Pasiaukojimo Gailestingajai Meilei rekolekcijos

TURINYS

Padėka | 15

ĮVADAS

Susipažinkite su trimis draugais | 17

Taškų sudėliojimas | 21

PIRMA SAVAITĖ. Kas yra pasitikėjimas

1 diena. Tamsybių Ieva | 33

2 diena. Mūsų tikėjimo tėvas | 36

3 diena. Mūsų tikėjimo Motina | 38

4 diena. Marijos tikėjimo piligrimystė | 41

5 diena. Marijos tikėjimo išbandymas | 44

6 diena. Marijos tikėjimo giesmė | 47

7 diena. Naujoji šviesos ir gyvybės Ieva | 50

ANTRA SAVAITĖ. „Mažasis kelelis“

8 diena. Visų mažiausioji | 57

9 diena. „Mažojo kelelio“ atradimas | 61

10 diena. Dievo Gailestingumo atradimas | 64

11 diena. Daryti tris dalykus | 68

12 diena. Tapsite šventi | 71

13 diena. Gailestingumo pranašė | 75

14 diena. Daugiau jokių „vilties vagių“ | 78

TREČIA SAVAITĖ. Pasiukojimas Gailestingajai Meilei

- 15 diena. Kas nėra pasiukojimas | 85
- 16 diena. Kas tai yra | 89
- 17 diena. Kokia iš to nauda | 92
- 18 diena. Skaistyklos nebebus | 95
- 19 diena. Trys prieštaravimai | 99
- 20 diena. Pasiukojimas (pirma dalis) | 104
- 21 diena. Pasiukojimas (antra dalis) | 108

KETVIRTA SAVAITĖ. Gilyn į tamsą

- 22 diena. Nuodėmės tamsa | 115
- 23 diena. Nuodėmės aklumas | 119
- 24 diena. Liturginis aklumas | 123
- 25 diena. Kasdienė tamsa | 126
- 26 diena. Pasaulio tamsa | 129
- 27 diena. Teresės tamsa (pirma dalis) | 133
- 28 diena. Teresės tamsa (antra dalis) | 136

PASKUTINĖS PENKIOS DIENOS. Sintezė ir peržvalga

- 29 diena. Kas yra pasitikėjimas | 141
- 30 diena. „Mažasis kelelis“ | 147
- 31 diena. Pasiukojimas | 150
- 32 diena. Tamsa | 153
- 33 diena. Viską sujungti | 157

PASIAUKOJIMO DIENA. „Laiminga diena“ | 161

PO PASIAUKOJIMO. Gailestingumo prizmė | 171

PIRMAS PRIEDAS. Gyvenimas pasiaukojimu | 183

ANTRAS PRIEDAS. Šeimos pasiaukojimas ir Dievo Gailestingumo
paveiklo iškilmingas pakabinimas | 203

Išnašos | 213

ĮVADAS

SUSIPAŽINKITE SU TRIMIS DRAUGAIS

Norėčiau pradėti pristatydamas jums tris savo draugus.

BIČIULIS KUNIGAS: PASIAUKOJIMAS DIEVO GAILESTINGUMUI. Pirmasis draugas yra t. Chrisas Alaras MIC, mano bendruomenės, Nekaltojo Prasadėjimo tėvų marijonų, kunigas.

Sykį t. Chrisas įpuolė į mano kabinetą ką tik paaukojęs šv. Mišias. Atrodė taip, lyg būtų pamatęs vaiduoklį, todėl lioviausi dirbęs ir sutelkiau visą dėmesį į jį.

– Tėve Maikai, ar mes turime pasiaukojimą Dievo Gailestingumui?

– Ne, ne. Bent jau nemanau, – atsakiau.

– Vadinasi, mums tokio reikia. Per šv. Mišias mane it plytų krūva užgriuvo suvokimas, kad mums reikia pasiaukojimo Dievo Gailestingumui, ir dar manau, kad tu turėtum jį parašyti. Bet jei tu neparašysi, teks man. Manau, kad tai tikrai labai svarbu, Maikai. Niekas manęs dar nebuvo taip stipriai sukrėtęs. Jaučiu, kad Dievas tikrai to nori.

Man buvo aišku, kad Viešpats kalbėjo t. Chrisui į širdį. Tačiau nejaučiau, kad Jis kalbėtų į mano širdį prašydamas manęs parašyti tokią knygą. Todėl pasakiau t. Chrisui, kad rašyti turėtų jis.

BIČIULIS IŠ KOLEDŽO: PASIAUKOJIMO MARIJAI PASEK-
MĖ. Antrasis mano draugas yra Markas Moranas, senas
koledžo laikų bičiulis. Jeigu atvirai, jis yra vienas svarbiau-
sių žmonių mano gyvenime, nes pasiūlė man knygą, kuri
visiškai perkeitė mano gyvenimą.

Tai atsitiko pirmaisiais mano studijų metais. Ėjau į
paskaitą galvodamas apie savo reikalus, o Markas priėjo
prie manęs ir prikišo man prie veido knygą, sakydamas:
„Gaitley, turi ją perskaityti!“ Apsikrovęs mokslais neturė-
jau laiko papildomiems skaitiniams, todėl nieko nepaža-
dėjau. Tačiau tai bičiulio nesustabdė. Jis ir toliau kibo prie
manęs. Todėl, nenorėdamas vėluoti į paskaitą, paėmiau
knygą.

Knyga buvo parašyta šv. Liudviko Marijos Grinjono
Monforiečio ir vadinosi *Tikrasis pasiaukojimas Marijai* apie
šventumo kelią, vadinamą pasiaukojimu Marijai, arba visišk-
ku pasiaukojimu Jėzui per Mariją. Man buvo svarbiausia,
kad Monforietis iš esmės įvardijo tai kaip *greičiausią* ir *leng-
viausią* kelią į šventumą. Galų gale supratau, kad tik „grei-
čiausias ir lengviausias“ kelias gali padėti tokiam kaip aš
siekti šventumo. Taigi pasekiau šv. Monforiečio rekomen-
dacijomis ir pasiaukojau Jėzui per Mariją. Mano gyvenimas
visiškai pasikeitė. Žinoma, vis dar nesu šventas, bet bent jau
turiu vilties, kad tai įmanoma.

Baigęs koledžą apie Marką negirdėjau beveik nie-
ko. Tačiau vieną gražią dieną jis ėmė ir man paskambino.
Nors buvo šaunu jį girdėti, turėjau pasakyti, kad iki ryto-
jaus būtinai turiu pabaigti knygą. Jis atsakė: „Puiku. Tačiau
būtent dėl to aš ir skambinu.“ Paklausiau, ką turi galvoje, ir

jis atsakė: „Na, tiesiog meldžiausi ir pajutau, kad turiu tau paskambinti, nes žinau, kokia turi būti kita tavo knyga.“

Pagalvojau sau: „Jau žinau, kokia turi būti kita mano knyga. Ji bus apie šv. Teresę Lizjietę ir jos „mažąjį kelelį.“ Tačiau nenorėdamas sugadinti bičiuliui nuotaikos paklausiau: „Tikrai? Kokia gi?“

Markas antrą kartą pakeitė mano gyvenimą. Jis pasakė: „Tu turi rašyti apie šv. Teresės Lizjietės pasiaukojimą *Gailestin-gajai Meilei, kaip rašei apie pasiaukojimą Marijai*. Tai viskas, ką norėjau tau pasakyti. Pasikalbėsime vėliau.“

Po šių žodžių man viskas stojo į savo vietas. Padėkojau Markui ir padėjau ragelį. Tačiau prieš sudėliodamas taškus ant „i“ norėčiau pristatyti trečią draugą.

ŠVENTOJI BIČIULĖ: VILTIES ŠALTINIS. Trečioji draugė yra Teresė Lizjietė, šventoji, kurią pažinau mokydamasis seminarijoje. Ji yra vienas svarbiausių žmonių mano gyvenime, nes išgelbėjo mano kunigiškąjį pašaukimą ir suteikė vilties.

Jau minėjau, kad knyga *Tikrasis pasiaukojimas Marijai* pakeitė mano gyvenimą ir suteikė vilties dar tebesimokant koledže, nes pasiūlė greičiausią ir lengviausią kelią į šventumą. Netrukus po seminarijos pradėjau jausti, kad netgi greičiausio ir lengviausio kelio man nebepakanka, ir tai buvo rimtas rūpestis. Taip sakau, nes nenorėjau tapti kunigu, jei neturėsiu bent menkiausios vilties tapti šventu kunigu. Jau buvau beprarandęs šią viltį ir jaučiau pagundą pasiduoti.

Tuo metu, kai pagunda palikti seminariją buvo pasiekusi patį piką, pradėjau skaityti *Vienos sielos istoriją* – šv. Kūdikėlio

Jėzaus Teresės autobiografiją. Ji pakeitė mano gyvenimą, nes Teresėlės dvasinė doktrina (vad. mažasis kelelis), suteikė man vilties, kad netgi toks kaip aš gali tapti šventas. Vienintelė bėda, kad perskaičius knygą mane užpuolė daugybė „vilties vagių“. Taip pavadinau tuos sutiktus žmones, kurie aiškino, kad Teresėlės mokymas išties yra ne „mažasis kelelis“ tokiems kaip aš, bet „didysis kelias“ dvasiniam elitui. Pavyzdžiui, jie sakydavo tokius dalykus, kaip: „Mažoji Teresėlė nėra tokia jau maža. Išties ji yra didi!“ Ir toliau aiškindavo, kokios herojiškos buvo jos aukos, kentėjimai, dorybės ir troškimai.

Girdėdamas tokius dalykus, galvodavau sau: „Turbūt „mažasis kelelis“ man yra pernelyg didelis“ ir puldavau į nusiminimą. Tačiau, kai tik sugrįždavau prie Teresės raštų, viltis vėl atgydavo... ir vėl klausydavau vilties vagių. Taigi mano dvasinis gyvenimas judėjo kaip kabotažinis laivas – vieną minutę pakyla ant vilties bangos, o kitą – grimzta į nusiminimą.

Na gerai, kai jau atėjo metas man rašyti savo licencianto tezes (tai toks teologijos tiriamasis darbas, apie kurį dauguma žmonių nėra girdėję), nusprendžiau pamėginti ištrūkti iš to kabotažinio laivo. Kitaip sakant, ėmiausi kruopščiai tyrinėti visus šv. Teresės raštus, kad pagaliau suprasčiau, ar tas „mažasis kelelis“ gali suteikti vilties net ir tokiam kaip aš tapti šventam.

Ką gi radau? Radau viltį. Didžiulę viltį. Atradau Teresės mokyme paslėptus lobius, kurie man leido be perstojo kartoti: „Kodėl aš anksčiau apie tai negirdėjau?!“ Skaičiau tokius dalykus, kurie galutinai sutriuškino „vilties vagių“ argumentus,

ir tie atradimai visiškai perkeitė mano gyvenimą. Pačios Teresės žodžiais sakant, jos mokymas leido man „išskleistomis burėmis plaukti pasitikėjimo ir meilės bangomis“¹.

Noriu pasidalyti nuostabiais šios knygos lobiais, kurie man suteikė viltį dar seminarijoje ir iki šiol vis dar mane stiprina. Tačiau iš pradžių susidėkime visus taškus, kuriuos jau minėjau, pristatydamas savo draugus.

TAŠKŲ SUDĖLIOJIMAS

PASIAUKOJIMAS DIEVO GAILESTINGUMUI SEKANT ŠV. TERESE.

Kai man paskambino mano bičiulis Markas ir pasakė, kad kita mano knyga turėtų būti apie pasiaukojimą Gailestingajai Meilei, jau žinojau, ką turiu daryti: suvalgyti truputį nuolankumo pyrago. Kitaip sakant, turėjau nueiti pas savo bičiulį t. Chrisą ir paklausti, ar vis dėlto tą knygą apie pasiaukojimą Dievo Gailestingumui galėčiau parašyti aš. Ačiū Dievui, jis labai nudžiugo išgirdęs apie mano širdies pasikeitimą ir entuziastingai įjungė man žalią šviesą.

Taigi, ši knyga iš tiesų yra apie pasiaukojimą Dievo Gailestingumui, *tačiau pagal Teresę Lizjietę*. Tai bus teologija apie jos pasiaukojimą Gailestingajai Meilei, o iš tiesų ir pasiaukojimą Dievo Gailestingumui. Tačiau prieš pradėdamas kalbėti, kas yra jos pasiaukojimas, pirmiausia turiu pasakyti, kas apskritai yra pasiaukojimas Dievo Gailestingumui.

Pasiaukojimas Dievo Gailestingumui. Žodis „pasiaukojimas“ (*consecratio*) reiškia buvimą atskirtam, paskirtam vien

Dievui. Pavyzdžiui, pašvęstasis (konsekruotas) gyvenimas Bažnyčioje nurodo asmenis, kurie duoda neturto, skaistumo ir klusnumo įžadus ir taip pasišvenčia tarnauti Dievui pagal savo vienuolinės bendruomenės charizmą. Pavyzdžiui, karmelitė vienuolė (kaip šv. Teresėlė) duoda vienuolinius įžadus tam, kad būtų skirta vien Dievui, mylėtų Jį ir tarnautų Jam kontempliatyvosios maldos gyvenimu.

Žinoma, asmeninis pasiaukojimas Dievo Gailestingumui nėra tas pats, kas vienuoliniai neturto, skaistumo ir klusnumo įžadai. Greičiau tai yra savęs paaukojimas Dievui (išskiriant save iš kitų vardan Dievo), ir tai gali padaryti bet kas: kunigų, vienuolių luomo atstovas ar pasaulietis – dėl ypatingo tikslo, – kad pašlovintų Dievo gailestingumą.

Vienas geriausių asmeninio pasiaukojimo Dievo Gailestingumui pavyzdžių yra pasiaukojimas Marijai, kurio mokė šv. Maksimilijonas Marija Kolbė.

Tėvas Kolbė pasiaukojimą Marijai suprato kaip savęs paaukojimą Dievui per Mariją dėl ypatingo tikslo – kad taptum *gailestingumo įrankiu* Nekaltosios Marijos rankose, kaip ir ji yra gailestingumo įrankis Dievo rankose². Ta prasme, pasiaukojimas Marijai pagal šv. Maksimilijono Kolbės dvasingumą (pasiaukojimas sekant šv. Marija Kolbe) jau yra pasiaukojimas Dievo Gailestingumui. Kitaip sakant, išskyrimas savęs iš kitų vardan Dievo norint tapti Jo gailestingumo įrankiu per Mariją, Gailestingumo Motiną. Tačiau noriu pasakyti, kad pasiaukojimas Dievo Gailestingumui sekant šv. Terese yra kur kas daugiau.

Pasiaukojimas Dievo Gailestingumui sekant šv. Terese. Metams bėgant pažinau įvairių pamaldumo praktikų, skirtų pasiaukoti Dievo Gailestingumui, ir visos jos nuostabios. Tačiau šv. Teresė Lizjetė, Bažnyčios mokytoja, pasiūlė tokią pamaldumo praktiką, kuri veda į naujas nenusakomas aukštumas. Iš tiesų jos pasiaukojimas Dievo Gailestingumui, kurį ji vadina „pasiaukojimu Gailestingajai Meilei“ yra viso jos „mažojo kelio“ mokymo kulminacija, jos kelio į šventumą kulminacija, netgi, drįsčiau pasakyti, *galingiausia pasiaukojimo Dievo Gailestingumui forma.*

Trečiąją šių rekolekcijų savaitę pakalbėsime detaliau apie šv. Teresės pasiaukojimą, o dabar tik reziumuosiu tris pagrindinius šio pasiaukojimo punktus.

Pirma, Teresės pasiaukojimas Gailestingajai Meilei yra paremtas gilia jos Jėzaus Širdies meilės įžvalga. Šv. Teresė atpažino, kad Jėzaus Širdis yra kupina gailestingumo ir kad Jis trokšta išlieti savo Gailestingąją Meilę, ypač nusidėjėliams.

Antra, ji suprato, kad nusidėjėliai dažnai uždaro savo širdis mylinčiam Viešpaties gailestingumui, ir tas gailestingumo atmetimas suteikia Jėzui didžiulę kančią.

Trečia, kad *paguostų Jėzų*, šv. Teresė prašė Viešpatį išlieti jos mažoje sieloje visą tą atmestąją gailestingumą, kurio kiti nepriima, – ir Jis tai suteikė. *Visą gailestingumą.* Ši patirtis uždegė laimingą Teresę Gailestingąja Meile.

Taigi, pakalbėkime, kaip Viešpats suteikia savo nuostabiąją gailestingumo dovaną, kaip mes galime ją priimti ir kaip ši priemonė padės mums per šias rekolekcijas.

33 DIENŲ KELIONĖ IKI RYTO ŠLOVĖS. Mano senas bičiulis iš koledžo telefonu pasakė: „Tu turi rašyti apie šv. Teresės Lizijetės pasiaukojimą Gailestingajai Meilei, kaip rašei apie pasiaukojimą Marijai.“ Leiskite man tai šiek tiek praplėsti.

Markas kalbėjo apie mano knygą *33 dienos iki ryto šlovės*³, kuri palengvina visišką pasiaukojimą Jėzui per Mariją. Knygos pagrindinis tikslas buvo padėti kuo daugiau žmonių pasiaukoti Marijai. Taigi, turėdamas tai omeny, tiksliai žinojau, ko jis norėtų sulaukti apie pasiaukojimą Gailestingajai Meilei. Leiskite paaiškinti.

Deja, pasiaukojimas Gailestingajai Meilei yra viena labiausiai saugomų paslapčių Katalikų Bažnyčioje. Tik nesuprantu, dėl ko. Turiu minty, su šiuo pasiaukojimu jūs pasiekiate didžiausios ir populiariausios modernių laikų šventosios ir netgi Bažnyčios mokytojos esminio mokymo kulminaciją. Tačiau vargu ar kas yra girdėjęs apie šios šventosios pasiaukojimą Gailestingajai Meilei! Žinau, ką kalbu, nes susitikimus dažnai pradedu klausimu: „Kas iš jūsų esate girdėję apie pasiaukojimą Gailestingajai Meilei?“ Tiesą sakant, nesu matęs, kad daugiau nei kokie penki procentai susirinkusiųjų būtų pakėlę rankas.

Taigi, supratau, apie ką kalbėjo Markas. Jis žinojo, kad pasiaukojimas Gailestingajai Meilei nėra labai paplitęs. Taip pat žinojo, kad tai yra tikras dvasinis dinamitas ir kad tereikia uždegti degiklį. Kitaip tariant, jis nori, kad šis nuostabus mokymas išsprogtų Katalikų Bažnyčioje ir pripildytų širdis vilties bei šventumo. Išties jis tiki šio pasiaukojimo jėga perkeisti pasaulį – aš taip pat.